

tas, ja meie fibbedad murret leikusse párast jårsko lõppetas, siis langsimé, naese ja lastega, teistorda selle armo saatja ette põlweli mahha, ja nutsimé tånno párrast rómo pißarad, nenda kui taewase Issa pilwedest ka rómo pißarad ollid meie peale mahha langenud. — Ðeine pááw, mis selle járrele sai, áhwärdas mind jálle teise sure Fahjoga, mis agga sessammal wiśil hea pole pôriš. Olli ennesele rubla ja monned foppikat hõbbedat forjanud. Neist tahtsin ennesele uut kúbbarat murretseda, sest et wanna ei seisand ennam wihma wasto. Selle nouga láffin linna. Pole tee peál wotsin leiba ja hakkasin siis jálle priskesti teed kâima. Linna kúbbarseppa jurest walitsesin ennesele kúbbarat, mis selle hinna wåårt, kui mul rahha fâ. Agga fas fate fûl, aus herro, minno hirno diete árra-ariwata, kui tundsin, et se piisofe nahf fot, fus sees rahha hoidsin, ei olnud ennam tallitus. Gaisin kù aega wårristust tâis

Eui sammas. Mis muud párrast sedda, kui wanna kúbbaraga leppita ja jálle foio pole fallada. Oh mis raske ja kurb olli süddaa eessiootsa. Mattuke awal katsusin meelt jálle finnitada ning tröbbstimisse móttedele rumi anda ommas süddames. Tulletasin mele, et helde Jummal minno hertsiko nüüd hiliaste olli terwelt minnu- le taggasi kinkinud; et olli sel forral feit minno ommad armolikkult hoidnud, nenda et wålkoldmisse läbbi ei ükski neid sedda hirmust põletamisse surma ei olnud fate- nud. Ja kui ollefsin selle minnule nüüd juhtund sure rahha Fahjo párrast nurtise- missele rumi annud, siis piddin issiennese kâest kússima: kellel muud kui endil üks- nes sest súud? Eks minno omma holetusse läbbi se rahha fot laiale sanud? Siis peab sedda Fahjo kùl waiksel wiśil kanna- tama. Ge läbbi láks süddaa nattuke awal rahholissets. — Kui sain sellesamma kohha peale taggasi, fus olin minnes leiba wót-